

„Imádtam bepillantani
a kulisszák mögé.
Szerelem és színház!
Kell ennél több?”

– *On Sai*

Chét a VILÁG

finep ●
selection

RÓBERT KATALIN

RÓBERT KATALIN

Öhét a
VILÁG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. hét

- *Maga, úgy látszik, jól küsmeri magát.*
- *Jártam itt már azelőtt is.*
- *Mi meg igyekszünk a helyünket megtalálni.¹*

¹ A regényben Tom Stoppard: *Rosencrantz és Guildenstern halott* című drámájának idézetei Vas István és Eörsi István fordításában jelennek meg.

1.

NELLI LÁBA REMEGETT. Már bánta, hogy nem lapos talpú cipőt vett fel, de a hétvégén órákat szántak arra, hogy megtervezzék a mai ki-
nézetét, és mindkét barátnője a magasabb sarkú szandált szavazta meg. Ráadásul Nelli úgy érezte, megolvad a hőségben: a keskeny ut-
ca magas házai közül kiszorult a kora délelőtti napfény, mégis meg-
ült a meleg.

Molnár Ferenc Színház – Nelli bámulta a művészbejáróra csavarozott, egyszerű, gravírozott névtáblát. Mintha csak egy átlagos lakás-
ba vezetne, nem a titkok és csodák világába, ahová ő eddig nem ju-
tott be. Most végre beléphetne, mégis megtorpant az ajtó előtt.

Nelli a záróvizsgára készült még júniusban, amikor meglátta a Molnár oldalán a gyakornoki program felhívását. Legszívesebben azonnal írt volna Ancsáéknak, hogy elújságolja, végre szembejött ve-
le a lehetőség, amire évek óta vár. Csakhogy már hónapok óta nem váltottak üzenetet a háromfős Facebook cseten, úgyhogy végül csak akkor írt nekik, amikor felvették.

Az üzenetével úgy éledt fel a beszélgetés, mintha csak előző nap hagyták volna abba, és Nellit újra átjárta az érzés, hogy Ancsa és Tamara tényleg a legjobb barátai, akik mindig megértik. Ma reggel Ancsa a maga visszafogott módján kívánt sok szerencsét, míg Tamara részletekbe menően taglalta, hogyan csípje fülön K.M.-et, ha már

hét év után végre találkoznak. Nelli örült a támogatásuknak, most mégis idegesen toporgott a mellékutcában, amíg sorra érkeztek a munkatársak a színházba.

Arcok, akiket ismert a színpadról, és olyanok, akiket még nem látott soha, de most meg fog ismerni. Most végre ő is a része lesz. Mert már eleget várt, eleget álmodozott a nagy találkozásról. Felkészült.

A nadrágjába törölte nyirkos tenyerét, kihúzta magát, és mély lélegzetet vett.

– A Molnáriba?

Nelli meglepetten kapta oldalra a fejét. A fiú, aki megszólította, valamivel idősebb volt nála, bár első pillantásra úgy festett a széles vigyorával, mint egy kamasz. Bő farmert viselt, pólót és inget fölötte. Nellit már a látványra is hőguta kerülgette. Minden kicsit lógott rajta, és Nelli ismerte az érzést, hogy milyen ruhák mögé rejtőzni – a gimie elején ő is csinálta, amikor még senki másnak nem nőtt olyan nagyra a melle, mint neki, és minden fiú azt bámulta. Bár fogalma sem volt, ez a srác mit rejteget, mert elég soványnak látszott a ruhák alatt. De lehet, hogy valakinek az is probléma.

– Miből gondoltad? – kérdezett vissza.

– Van rá szemem. – A fiú kacintott, aztán szinte egy lélegzettel folytatta: – Úgy bámultad az ajtót, mint aki arra vár, hogy kitörjön onnan egy sárkány. Vagy arra, hogy végre rászánd magad, és bemenj. Nos, a sárkányok errefelé ritkák.

– Aha...

– Gyakornok? Hát, mindent el kell kezdeni valahol – folytatta a fiú, amikor Nelli rábólintott a tippjére. – Ha gondold, tarts velem. Ketten együtt szerintem elég erősek leszünk bemenni. – Kezet nyújtott. – Kolla Máté.

Nelli igyekezett leszokni arról, hogy mindent jelnek tekintsen, de most nagyon is tetszett neki, hogy az első embernek, akivel megismerkedik a molnáros csapatból, ugyanaz a monogramja, mint K.M.-nek. Még ha ennyiben ki is merült a hasonlóság.

– Nelli. Meg Erdős. Mármint, persze, Nelli, de Erdős Nelli. – Elhallgatott. Ezt nagyon nem így tervezte. Mosolygósan és magabiztosan akart bemutatkozni, nem elvörösödve, vékony hangon cincogva, mint a nehezebb vizsgákon a tanár előtt.

De most sokkal jobban izgult. Ezen sokkal több múlt. Most nem egy egyszerű egyetemi vizsgára készült, hanem az igazira.

– Oké, akkor lássuk azt az ajtót – vigyorodott el Máté, és megindult a művészbejáró felé. Nelli kihúzta magát, úgy követte.

Az ajtó szinte egyenesen egy portásfülkébe nyílt. Legalábbis Nelli elsőre semmi mást nem fogott fel, csak a fehérre mázolt pultot, ami mögött ősz férfi üldögélt. Úgy nézett Nellire, mintha tényleg egy sárkány lenne, akinek meg kell védenie a területét.

Aztán felfedezte Mátét, és valamelyest ellágyult az arca.

– Épp időben, már keresték – jegyezte meg.

– Én mindig épp időben vagyok, mint egy mágus – nevetett Máté, és átvett valamilyen borítékot.

Míg kibontotta, Nelli körülnézett. A bejárat mellett parafa tábla virított, a rajta lógó papírokon, próbarenden még júniusi dátum állt, mégis jólesett nézegetni, mintha valódi titkot lesne meg. Máté az évadnyitásról magyarázott, közben a boríték tartalmát lapozgatta, majd Nelli fülét megütötte a saját neve is.

– Megjegyzem akkor magamnak a kisasszonyt – mondta éppen a portás, amikor odafordult hozzájuk –, mert biztos, hogy egy hét múlva éjjel-nappal itt lesz. Ismerem ezt a fajtát... – Játékosan csendgette a hangja.

– Megvagy? – pillantott Máté Nellire.

– Mehetünk – fordult el Nelli a próbarendtől, és örült, hogy most nem olyan vékony a hangja.

Nem jutott idő arra, hogy megeméssze a gondolatot, hogy mindjárt találkozik a társulattal, mert Máté már neki is lódult. Szűk, kopott lépcsőházban indultak felfelé, és Nelli a telefonján ellenőrizte, hol kell találkoznia a művészeti vezetővel. Remegett a keze, alig tudta beütetni a PIN-kódot.

– Az irodák a harmadikon vannak, én is felfelé megyek – jegyezte meg Máté.

Nelli biccentett. A gyakornoki program jelöltjeit a színház előterében kialakított, tágas büfében hallgatták meg, szóval ő idáig nem járt *hátról*, és nem találkozott a vezetőségen kívül mással. De majd most...

Elérték az első emeletet, a folyosó távolba vesző végén egy ajtó csapódott, Nelli odakapta a fejét, de nem látott senkit. A szíve a torokában dobogott, de Máté nem állt meg, így ő is követte.

– Érdemes a portásokkal jóban lenni – magyarázta a fiú félig hátrafordulva, miközben hosszú lábain sietős tempót diktált –, nem tudhatod, mikor akarod majd bekönyörögni magad hajnali négykor az épületbe. Na, akkor jól jönnek az ilyen kapcsolatok. Ne aggódj, te az a típus vagy, akit az ilyen nagypapák mindig megkedvelnek.

Nelli megtorpant, forróság szökött az arcára és a mellkasára.

– Az milyen típus?

Máté visszafordult.

– Hát... jól nevelt? Szerény? – Megvonta a vállát.

Nellit egy pillanatra átjárta a zavar és a csalódottság. Nem volt biztos abban, hogy egy színházban a jól nevelt vagy szerény emberek

tudnak a legjobban érvényesülni. És abban sem, hogy egy ilyen lány felkelthesné K.M. figyelmét.

– Egyetemre jársz? – kérdezte Máté.

– A nyáron végeztem alapszakon.

– Hányadszorra jelentkeztél ide?

– Most először. – Nellit meglepte a faggatás, Mátét viszont a tekintete alapján meglepte a válasz.

– Tényleg? Az szép. – Máté folytatta, mielőtt Nelli bármit kérdezhetett volna: – Erre a programra is van ám túljelentkezés, nemcsak a Színművészetire. És nem voltál ifúságin sem, emlékeznek rád. Szóval ügyes vagy. – Továbbindultak, de úgy tűnt, Máté sosem lesz csendkirály-bajnok: – Típpelhetek? Mindig is színész akartál lenni, de nem vettek fel. Úgyhogy a szüleid nyomására elmentél valami „rendes” – hátrafordulva, két ujjával mutatta az idézőjelet – egyetemre, nyilván ott ragadtál, hadd örüljenek, és akkor most a mester előtt próbálsz visszatérni.

Nelli keserűen elmosolyodott. Bárcsak ilyen egyértelmű lenne minden az apjával...

– Nem nyert.

Máté most nem állt meg, csak újra hátrafordult, úgy bámult vissza rá.

– Na, most kezdesz izgalmas lenni.

– Pedig ez uncsinak hangzik – szólalt meg mögöttük egy hang.

– Van, aki csak álmodozik a színházról, de fél jelentkezni a Színműre.

A lány, aki felfelé jött mögöttük a lépcsőn, az a típus volt, aki tökéletesen fest egy laza pólóban és tréningnadrágban is. Karcsú, magas és csinos. A fehér, ujjatlan póló, szakadt aljú farmershort,

minimális natúr smink és a haja kócosága ellenére is látszott rajta, hogy jó nő. Mint a lányok a *Hazug csajok társaságában*, amikor kényelmes, otthoni ruhát viselnek. Még mindig menők, csak most átlagos lány álcájában.

Börszandálja finoman csoszant a lépcsőn, papírpoharas kávé tartott a kezében.

– Szóval? Féltél otthon elmondani, hogy színész akarsz lenni, és inkább bevállaltál egy alapszakot máshol? – kérdezte, amikor fellépett arra a lépcsőfokra, amin Nelli állt. Majdnem egyforma magasak voltak, pedig Nelli már megszokta, hogy a legtöbb lány alacsonyabb nála.

– Nem akar mindenki színész lenni – jelentette ki. Máté felnevetett mellettük.

– Hát, itt azért sokan dédelgetnek ilyen álmokat, ugye, Bia?

A lány szeme először Mátéra villant, aztán újra Nellire, és végigmérte tetőtől talpig.

– De nem mindenkinek van meg hozzá a kiállása, ugye? – vágta rá.

Nelli felvonta a szemöldökét, Bia meg hamis ártatlansággal mosolygott, mint aki várja, hogy mit fog lépni.

Rá kellett volna önteni a kávé. Volt egy másodperc, amikor Nelli elképzelte, hogy megteszi. Véletlenszerű mozdulattal meglöki a poharat, ami után azt lehet mondani, hogy „hupsz, nem így akartam”, de persze mindenki tudja, hogy pontosan így akarta. Elképzelte a fehér topon a kávéfoltot, az elképedést vagy a riadt sikolyt. Elképzelte, milyen lenne egy amerikai sorozatban lenni.

Aztán a pillanat elillant, Bia továbbindult és beelőzte őket.

Nelli sóhajtott. Az nem az ő stílusa lett volna. Mégsem mert Mátéra nézni, és hirtelen egészen súlyosnak érezte magát körül a csendet. Aztán Máté vett egy nagy levegőt, és mondott valamit egy

sorozatról, amit Nelli is szeretett, úgyhogy azonnal vitázni kezdtek az egyik szereplőről. Nelli legbelül hálás volt, amiért a fiú bármilyen kommentár nélkül gördítette tovább a beszélgetést – még ha láthatóan félre is értelmezett egyes sorozatfigurákat.

– Bianka, hát kész hölgy lettél! – hallatszott a következő emelet felől. – Na, ülj le, mesélj, hogy megy sorod! És az anyukádé? Láttam a minap a tévében, el sem hinném, hogy ilyen nagy lánya van...

A másodikon tágas helyiségbe torkollott a lépcső, a széles ablakokon beömlő napfény reflektorként világította meg az embereket és az asztalokat. Az egyikhez éppen most ült oda Bia és egy idősebb színész, aki még mindig az anyukájáról faggatta. A fal mellett az árnyékba húzódtak a kényelmes kanapék, a pult mögött kávégép hörögött, a levegőt keveredő félmondatok töltötték meg.

Színészbüfé.

Nelli szíve egy pillanat alatt kezdett a fülében dobolni. Megtorpant a lépcső tetején, a tekintete egyik asztról a másikra ugrott, hátha valahol megpillantja K.M. szőke fürtjeit. Összemosódó arcok, felvillanó mosolyok, beszélgetés és porceláncsörgés kavalkádja. Nelli mélyeket lélegzett a kávé- és cukorillatú levegőből, hogy megnyugodjon kicsit. A büfé tele volt reggeliző, beszélgető, szövegkönyv fölött összehajoló, nyári kalandokon nevetgélő emberekkel, de K.M. nem ült ott a napfényben fürdő helyiségben. Nelli nyelt egyet, a csalódottság súlyos kőként húzta le a gyomrát.

– Sok sikert odafent – mondta még Máté, és hosszúra nyújtott léptekkel indult el a pult felé.

Nelli még egyszer végigmérte a csoportokba verődött embereket, Biát, amint lazán keresztbe vetett lábbal magyaráz, aztán kifordult a büféből. Talán majd az irodáknál sikerrel jár.

A napfényes büfé után szűknek és sötétnek tűnt az ablaktalan harmadik emeleti folyosó. Mindkét oldalán zárt ajtók sorakoztak, amik valószínűleg irodákat rejtettek. Középtájon alacsony lány várakozott, olyan kicsi, hogy Nelli egy pillanatra azt hitte, valaki behozta az iskolás gyerekét, mert nem tudott mit kezdeni vele így augusztus végén. De nem gyerek volt.

– Hú, de jó, hogy itt vagy! Már kezdtem azt hinni, hogy eltévedtem... – fogadta Nellit, amikor a közelébe ért.

Manószerűen vékony és apró volt, Nelli valamivel távolabb állt meg tőle, hogy ne kelljen hátrahajtott fejjel fellesnie rá. Frissfű-zöld ruhát viselt, rásimult az alakjára. Vörös cipőt és táskát választott hozzá, ami meglepően harmonizált a ruha harsányságával. A vállát és egész jobb karját ölelő, kacskaringós tetoválástól pedig végképp úgy festett, mintha egy fantasy író teremtette volna.

– Nekem azt mondták, a harmadikon vannak az irodák – magyarázta Nelli, és körülnézett, de az ajtókon nem volt felirat.

– Aha, nekem is, de már kezdtem aggódni. Ketten leszünk, ugye? Azt hiszem, így írták. – A lány önkéntelen mozdulattal simított ki az arcából néhány barna hajszálát, amik kiszöktek felcsatolt fonatából, és kezét nyújtott. – Ditta vagyok egyébként. Jelmezre meg díszletre akarok specializálódni.

Nelli megkönnyebbült, hogy nem Biával kell együtt gyakornokoskodnia. Csak a bemutatkozásig jutott el, amikor újabb léptek hangzottak fel a hátuk mögött.

– Pontosak vagytok... Elsőnapos erény. Fogadni merek, hogy hamar leszoktok majd róla.

Nelli sosem gondolkozott azon, hogy hogyan kellene kinéznie vagy öltözködni egy színházban a művészeti titkárnak, de Eszter

a felvételi beszélgetésen szoknyát és blúzt viselt, most viszont kicsit rojtos szárú farmerben és laza pólóban érkezett. Megnyugtató volt a mosolya, talán mert végre egy olyan ember bukkant fel, akivel Nelli már találkozott júniusban.

– Gyertek be – nyitotta ki Eszter az egyik ajtót.

Odabent három íróasztal zsúfolódott egymás mellé, kettőn monitor terpeszkedett, a harmadikon csak egy nyomtató. A fal melletti polcokon iratgyűjtők és helyüket kereső papírhalmok sorakoztak.

– Ez az iroda olyan lesz nektek, mint valamiféle főhadiszállás. Itt beszéljük majd meg a különböző feladatokat. Főleg az elején. Aztán tapasztalataim szerint önállóbbak lesztek. Bia merre jár? Ő máris önálló? Megkértem, hogy jöjjön fel ő is.

Nelli és Ditta gyors pillantást váltott.

– Hahó, miről maradtam le? – Bia végszóra érkezett. Eszter rá is éppen olyan kedvesen mosolygott, mint Nelliékre.

– Ott tartottunk, hogy pakoljatok le, rendezkedjétek be. Nelli és Ditta gyakornok, ezt a két gépet fogjátok használni, bár főleg te leszel itt sokat – fordult Nellihez –, mert neked lesz a titkárságon és a marketingen is feladatod. Ditta a látványosokkal fog együtt dolgozni, de mindketten tekintsétek ezt a szobát a központi helynek. Mindenkinek kell egy zug, ahova hazatérhet.

Bia azonnal otthon is érezhette magát, mert levetődött az egyik székre. Eszter rápillantott, aztán folytatta:

– Bia nem vesz részt a programban, de abban maradtunk, hogy szükség esetén segít nektek. – Nelli várakozón nézett a lányra, de Bia csak hátradobta a haját, és nem árulta el, miben tudna vagy akarna segíteni nekik. – Az ifjúsági program vezetői szoktak még itt megbeszélést tartani, közülük Máté követi végig a *Rosencrantz és Guildenstern*

halott próbafolyamatát, hozzá is fordulhattok, ha az elején kérdések akad.

– Én szeptemberben még keveset tudok bejárni – szúrta közbe Bia –, főleg a következő próbafolyamattól segítenék.

Eszter biccentett, aztán Nelliére mosolygott.

– Ma minden zűrzavarosnak tűnhet, de hamar beletanultok. Tapasztalataim szerint a gyakornokok érkeznek először, és ők mennek el utoljára az irodából. – Képes volt ezt úgy bejelenteni, hogy fantasztikus lehetőségnek tűnjön. – Ó, és el ne felejtsem a pólót! Ajándékba kaptátok a színháztól.

Nelli felvillanyozódott. Mindig is irigyelte a jegyszedők egyenpólóját a színház logójával. Már a gimni alatt is álmodozott arról, hogy egyszer ilyenben feszíthet, és ha meg lehetett volna venni, biztosan elsőik között csap le rá. De úgy tűnt, a Molnár nem akarja pénzért árulni a munkaruhát. Az elérhetetlenségtől persze még különlegesebbnek tűnt, úgyhogy Nelli még jobban vágyott rá.

Eszter a folyosóról nyíló raktárhoz vezette őket, aztán hárman úgy indultak el a mosdó felé, mintha összebeszéltek volna. Bia fesztelesen kapta le magáról a fehér topot. A bordó, S-es póló megfeszült a mellén, csak úgy domborodott rajta a Molnár sárga logója. Bia vágott egy grimaszt, ahogy a tükörben szemlélte magát.

– Hát, egy kicsit szűzies, de elmegy... – Az ujja végigfutott a nőiesre szabott, de így is elég magas dekoltázon.

Közben már Ditta is átöltözött az egyik vécéfülkében. Biztos a legkisebb méretből vett, a bordó anyag mégis úgy lengte körül, mint egy túl bő ruha. Míg Bia azt javasolta neki, hogy vetesse be valakivel, Nelli is behúzódott egy vécéfülkébe, hogy átöltözzön.

Már amikor magára rángatta az anyagot, tudta, hogy gond lesz. Hatalmas gond. Női szabásból az L-es volt a legnagyobb méret, és

mélyebb dekoltázs ide vagy oda, még az is gúzsba kötötte Nellit, hogy lélegezni is alig tudott benne. Főleg melltájékon volt persze szűk, de amikor kilépett a fürkéből, a mosdó kegyetlen, steril fényében látszott, hogy alaposan ráfeszül a pocakjára is.

– Ebben nem mehetek ki – motyogta, főként persze saját magának, de Ditta és Bia tekintete alatt még rémesebbnek tűnt az egész. Így nem mutatkozhat. Mindent tönkretenne.

– Szereznünk kell egy XXL-est, ami ápol és eltakar – jegyezte meg Bia olyan hangon, mintha ezt segítségnek szánná. A tekintete szinte lyukat égetett Nellibe. Hátradobta hosszú haját a válla felett, és elvonult intézkedni, majd pár perccel később egy férfi XL-es pólóval tért vissza a helyiségbe.

Nem volt benne sok köszönet. Persze ez már sehol sem feszült, viszont úgy lógott Nellin, mint valami zsák. Félrekapta a tekintetét a tükörről. Az elmúlt évek alatt legalább egymilliószor elképzelte, milyen lenne végre felvenni egy molnáros pólót. Hát ilyen. Formátlan, unalmas. Mintha a születési torta túl krémes és íztelen lenne. Rémszörnyű álom helyett.

– Add ide, megcsinálom – mondta hirtelen Ditta.

– Hogy érted? – kérdezte Nelli a rosszkedvtől rekedt hangon. Legszívesebben bevágta volna a pólót egy sarokba, hogy ne is emlékeztesse a csalódásra. Hogy fogja elérni, amit akar, ha már a molnáros felső is így áll rajta?

– Méretet veszek, és megtervezem.

Kiderült, hogy Ditta vörös táskája rejt egy mérőszalagot. Bia hitetlenkedve nevetett fel, amikor előkerült, de valószínűleg nem érdekelte annyira a szabás-varrás, hogy még tovább maradjon mellettük. Nelli kicsit örült is, hogy nincs ott, amíg Ditta mindenféle lehetetlen helyekre illesztgeti rajta a szalagot.

– Jó lesz – mosolygott a lány Nellire, miközben egy füzetbe felírta a méreteit, ő meg nehéz szívvel rábólintott. Ennél már csak jobb lehet minden.

Amikor visszaértek az irodához, Bia a folyosón pusmogott az egyik fiatal színésznővel. Nelli felismerte; Emminek hívták, tavaly itt volt színészgyakorlaton, aztán felvették és játszani fog a *Rosencrantz*-ban is. Barna haja hullámosan keretezte szabályos arcát, most Bia mellett állva alacsonyabbnak tűnt, mint a színpadon. Amikor odaértek mellé, csak biccentett nekik, aztán újra Bia felé fordult.

Nelli hirtelen megremegett a gondolatra, hogy más színész is feljöhetett az irodákhoz. Szerencsére már visszavette a saját felsőjét, és nem a molnáros zsák lengedezett rajta, de akkor sem akarta volna, hogy éppen most lássák meg. Nem volt felkészülve a találkozásra.

De kár volt aggódni. Más színész nem bukkant fel, és még Emmi is távozott, amikor Eszter kijött hozzájuk az irodájából.

– Jó reggelt mindenkinek! Az évadnyitó társulati ülést tíz perc múlva megkezdjük a színpadon – hallatszott valahonnan a plafonra szerelt hangszórókból. Nelli odakapta a fejét.

– Oh, tíz perc nem elég arra, hogy körbemenjünk, szóval majd az évadnyitó után – állapította meg Eszter. – Nekem még beszélnem kell Endrével, pár percig foglaljátok el magatokat.

Eszter eltűnt egy újabb irodaajtó mögött. Kellott egy pillanat, mire Nelli felfogta, hogy az az igazgatói iroda. Furcsa volt, milyen közvetlenül beszélnek itt híres emberekről, és hogy már ő is itt van, és a kollégáinak tekintheti őket, sőt, talán Endrének is nevezhetné az igazgatót.

Ők is visszamentek az irodájukba, és egy pillanatra zavart csend borult rájuk, aztán Nelli Biához fordult.

– Szóval akkor... mit csinálsz, ha nem gyakorolok vagy? – kérdezte óvatosan. Bia rámosolygott.

– Felkészülök – felelt. Nelli értetlen arcot vághatott, mert a lány hozzátette: – A tavaszi felvételire. Nyilván.

– Ó, én értem, mire gondolsz – szólalt meg Ditta. Éppen csak felsandított, amúgy a jegyzetömbjébe rajzolgatott az egyik asztalnál, a ceruza sistergett a lapon. Nelli nem tudta, hogy még mindig az ő pólójával foglalkozik-e, és furdalta a kíváncsiság, de mégsem akart leskelődni. Ditta folytatta: – Az ilyen egyetemekre nem egyszerű bejutni. Én is jelentkeztem már párszor a MOME-re, de nem volt szerencsém. Vagy nem voltam készen. Végül el is végeztem a tanárképzőt.

– Nem arról van szó, hogy... – Bia elhallgatott, és eligazgatta magán a bordó pólót. – Mindegy. Tavasszal felvételi. Ez a lényeg.

Ditta rámosolygott, biztatóan, mint aki már most szeretne sok szerencsét kívánni.

– És idáig tanítottál? – kérdezte tőle Nelli.

– Nem valószínű, hogy rendet bírnék tartani egy osztályteremben. – Ditta megvonta a vállát. Nelli önkéntelenül is arra gondolt, hogy a folyosón ő is gyerekek néztek. – Egy dizájnerboltban dolgoztam. Meg cosplayereknek készítettem jelmezeket.

– Tényleg? – Bia meglepő módon felvillanyozódott. – Nyáron én is kisminkeltem egy barátnőmet MondoConra. Vannak fotóid?

Ditta félretette a füzetet, és elővette a telefonját. Nelli közelebb hajolt, és figyelte a képeket, meg Ditta magyarázatait, hogy mivel mennyi munkája volt. Tényleg profinak tűnt, Nelli azon nem

lepődött meg, hogy ilyen jelmezekkel őt felvették gyakornoknak – inkább azon csodálkozott, hogy nem korábban jutott el ideig.

Most már Bia is mesélni kezdett, elmondta, hogy egyszer beöltözött egy fotózás kedvéért, és Nelli ráébredt, hogy magával ragadja a lány története. Úgy tűnt, Bia pontosan tudja, hogyan nyűgözze le az embereket. Talán egész délelőtt ott maradtak volna mellette, ha nem szólal meg újra az ajtó fölé szerelt hangszóró, és nem les be egy pillanattal később Eszter.

– Hallottátok Zümit, gyertek, mindjárt kezdés!

A szűk folyosót most beszélgetés töltötte meg, a lépcsőházat meg már hangzavar. Mintha az egész színház túl szűk lett volna ennyi embernek. Nelli sodródott a tömeggel, Ditta hamar lemaradt mögüle, Bia viszont nagyon is határozottan lépdelt előre. Az öltözőkkel teli, első emeleti folyosón keresztül mentek le a színpadhoz, és Nelli szíve hevesen dobant, amikor végre meglátta K.M.-et. Messze volt, túl messze, és az egyik színésszel viccelődött, de ahogy hátrafordult, Nelli egy pillanatra láthatta a mosolyát. Amikor a társulat tagjai elözönlöttek a nézőteret, Nelli dübörgő szívvel torpant meg oldalt, hátha valahogy sikerülhet a közelébe keverednie.

– Nelli! Ide – intett neki Máté a hátsó sorok mellől.

Nelli még várt egy pillanatot, hátha elcsípheti K.M. tekintetét, és esetleg a fiú felismeri...

De K.M. nem nézett felé, és Nelli lassan belátta, hogy nem furakodhat be az első sorba, ami már így is megtelt színészekkel.

– Leülünk? – kérdezte Ditta, ahogy mellé ért, és Nelli egy sóhajjal szakította el a tekintetét K.M. mosolyáról. Most nem tud elé állni, de talán jobb is így, nem az első nap kavargásában megkeresni, hanem egy nyugodtabb pillanatban.

Belesüppedt az egyik székbe csaknem az utolsó sorban. Lehet, hogy ő nem egy új egyetemi szak miatt érkezett, és talán az apja dühös lesz, ha rájön, hogy mit tett, de mindez nem számít, mert oka volt rá. Mert valami sokkal fontosabb miatt van itt.

A tökéletes pasiért.

2.

A VOLÁNBUSZ FÚJTATVA KANYARODOTT KI AZ ÁLLOMÁSRÓL. Nelli nézte, ahogy eltűnik mellettük a két Mammut, figyelte a bérházakat és a késő délutáni forgalomban újra és újra melléjük soroló autókat. A busz minden lelkes nekilódulás után nagyot zökkenve fékezett, mintha a sofőrt újra és újra meglepné, hogy előtte termett egy kocsisor. Nelli igazából nem bánta, hogy vesztegelnek. Félt találkozni az apjával azután, hogy „kicsúszott” annak a vezetőképző programnak a jelentkezési idejéből, amit ő ajánlott.

Legalábbis otthon így mondta. Könnyebb volt azt felvállalni, hogy hibázott, mint azt, hogy mást akar. Az apja tekintete előtt amúgy is mindig gyereknek érezte magát, hiába volt nagykorú, hiába diplomázott le – és egy gyerek elkövethet hibákat. Viszont nem ellenkezhet nyíltan.

Nelli a gimi alatt naponta járt ezen az úton, reggel a befelé, este a kifelé pöfögő tömegben. Mindig megmondták, melyik járattal kell legkésőbb hazaérnie, és ő mindig egy korábbira szállt, nehogy gondot okozzon. Mikor elkezdte az egyetemet, a szülei rábólintottak, hogy beköltözzön Pesten a nagyjija félszobájába. Nem kellett többet az órát lesni, attól félni, hogy lekési a megbeszélte időpontot, vagy barátokhoz bekéredznedni, ha egy buliban túl sokáig maradt, mivel azt is megtiltották neki, hogy éjszaka mászkáljon. A szülei

pedig örültek, hogy van, aki segít a nagyjának bevásárolni és takarítani.

Azóta ritkábban járt haza, de az érzés nem változott.

Kettősség kavargott benne, amíg a buszmegállótól hazáig sétált. Szeretett találkozni a szüleivel, de ma idegesség remegett benne. Az apja már biztosan megtudta az anyjától, hogy hova ment a multis program helyett. És Nelli sejtette, hogy nem örül a hírnek, annak ellenére, hogy csak a szokásos, meleg hangú üzenetet kapta meg, hogy jöjjön haza vasárnap délután. A gyomrába markolt a vágyakozás, hogy korholás helyett mosollyal, dicsérettel fogadják. Ugyanez a vágy hajtotta kamaszkorában, amikor korábban ért mindig haza, és most ezzel szállt szembe a Molnár kedvéért. K.M. kedvéért.

Még be se lépett a kertkapun, Levi már visítva rohant felé, mint-ha kora délután óta lesben állt volna, és éppen csak egy gondolattal Nelli előtt fékezett le.

– Végre! Anyu azt mondta, nem ehetek én se a tortából, amíg meg nem érkezel – jelentette be szemrehányó hangon.

– Már azt hittem, én hiányoztam.

– Te is – biccentett Levi nagyvonalúan. – De a csokitorta még jobban.

Levi eliramodott egy „megérkezett!” visítással, és bizonyára lestoppolta az első szeletet.

Amíg követte, Nelli megpillantotta az apja kocsiját a garázs előtt. A szíve idegesen dobbant, tekintete megkereste a rózsatövön a kései virágokat, hogy valami lekösse a figyelmét. Ahogy belépett az étkezőbe, látta, hogy Levi tányérján már ott csücsül a krémes, csokis tortaszelet, és egy falatot a szájába is tömött, miközben dübörgő léptekkel felszaladt a lépcsőn. Nelli megállt a terített asztal mellett, az anyja pedig gyorsan, puhán simított végig a vállán.

– Apád odakint van – intett a hátsó veranda felé. – Készíték neked egy teát.

Nelli bólintott. Az anyja reggel mindig kakaót, napközben teát főzött neki, éppen úgy, mint Levinek. A kávé nem jöhetett szóba a gyerekeknek – és Nelli éppen olyan gyerekeknek számított ilyenkor, mint a tízéves öccse.

A verandáról látszott a hátsó kert, a diófa kiterjesztett ágai árnyasá varázsolták, akár egy paplanbunkert, a még zöld levelek közt beszökő késő délutáni napfény bearanyozta a füvet. Hosszúkávé kesernyés és csokoládé édes illata tekergett a levegőben; Nelli apja előtt persze ott állt a csésze és egy tányér is, még érintetlen süteménnyel.

– Na, hát csak megjött a mi kis színésznőnk... – Elmosolyodott, de a hangja szigorúan csengett. Nelli érezte a játékos mondat mögött az értetlenséget. Az apja számára felfoghatatlan volt, miért vágy-na valaki színházi gyakorlatra egy nemzetközi cég programja helyett.

– Nem akarok színésznő lenni – sóhajtott. Az apja arcán mintha megkönnyebbülés futott volna át.

– Hanem mit akarsz, kislányom? – kérdezte lassan. – Amikor azt mondtad a telefonba, van gyakorlati helyed, nem teljesen ilyenre számítottam.

– Tudom. Sajnálom. – Nelli a műanyag asztal lapjára bámult, de így is magán érezte az apja vizsgálódó tekintetét, szinte szúrta a bőrét.

– Édesanyád elmesélte, hogy milyen ez a program. Egész nap légy bent, de nem kapsz tisztességes pénzt a munkáért. Ez a célod? Hogy ingyen dolgoztassanak?

Nelli ezúttal nem felelt, de hamar kiderült, hogy most nem a hallgatás lesz a jó megoldás.

– Tudod jól, nem vagyok ellene annak, hogy az ember lásson világot is, ne csak az iskolapadot – folytatta az apja. – Amikor februárban

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

bejelentetted, hogy nem fogsz mesterképzésre jelentkezni, én nem vitatkoztam. Nagylány vagy, van egy diplomád, nézd csak meg, mihez lehet vele kezdeni. Ez teljesen normális így.

– Emlékszem, apa...

– Na, akkor biztosan arra is emlékszel, hogy mit mondtam. Én azt támogatom, hogy valami tisztességes dolgot csinálj. Valami olyat, amiből tanulhatsz, és ahol pénzt gyűjthetsz a jövődre. Sőt, őszintén szólva akadnak olyan gyerekek, akik huszonegy évesen nem a szüleik pénzéből akarnak jótékonykodni vagy önkénteskedni, vagy mit csinálsz te a színházban, hanem szépen elmennek dolgozni. Mert ezért tanultak. Te is elmeheztél volna egy nagy céghez, egy program keretében belenézhetnél volna minden terület munkájába, és még meg is fizetnek. Helyette mit választottál? Hogy bohóckodj.

– De én itt dolgozom – tiltakozott Nelli. – Marketinges feladataim lesznek, használhatom azt, amit a főiskolán tanultam.

– Igazán?

– Apa, ez is egy gyakornoki program, itt is lehetőségem van, hogy beletanuljak a dolgokba, és eldöntsem, hol akarom folytatni.

– Ingyen.

Nelli nyelt egyet. Ő is tudta, hogy nem magával a színházzal van baj. Anca anyja elnézően ingatta a fejét, amikor bent aludt a lányánál, hogy színházba menjen. Anca egyszer el is árulta, hogy szégyennek érezné, ha a lánya színházban dolgozna. De az ő apja nem ilyen volt. Az ő apja mindig fenn hirdette, hogy támogatni kell a kultúrát.

Bizonyos határokon belül. És a fizetés nélküli munka már túlmutatott azon a támogatáson, amit el tudott fogadni. Nelli ezért nem merte elmondani neki vagy az anyjának, hogy jelentkezni akar a programra. Ezért várta meg, amíg felveszik, ezért „felejtett el” jelentkezni a másik helyre. Kész tények elé állította őket.